

Kabaret Lo, Na dworcu

Jeszcze ciemno i cicho jest tu o tej porze,
Na sennych zegarach wskazówki na szóstej,
Dzień zegna się z nocą w pośpiechu przespaną,
I szarość się budzi, jak zwykle co rano.
Zmęczony kalendarz znów nowym dniem straszy,
Powoli świadomość powraca bezdomna,
Już siódma, już ósma czas biegu nie zwalnia,
I z wolna ożywia się znów poczekalnia ogromna!
Znów czekają, nie wiedząc czy dzisiaj nadjedzie
Wielki pociąg, od lat przyrzeczony,
I czy będzie to zgodnie z kolejnym rozkładem
Ten prawdziwy, czy ten podstawiony?
Znów czekają, plecami oparci o ściany,
Znów niepewni, jak dzień się ułoży,
Ci co mają już oczy otwarte i inni,
Którym nadal się nie chcą otworzyć.
Znów czekają cierpliwie, milcząco, spokojnie,
Kiedy sen złoty się urealni,
Kiedy wreszcie zamieni się w gwiazdę przewodnią
Brudny neon Dworcowej Czekalni!
Potem sennie i ciszej się robi wokoło,
Wskazówki zegarów czas mierzą czekania,
Noc nowych podróżnych usadza pod ścianą,
I szarość odchodzi, by powrócić rano.
W głębokiej zadumie, w zmęczonym milczeniu,
Z nadzieją wsłuchani w odgłosy peronów,
Tak ciągle czekają od lat i miesiące,
Wciąż w tej samej poczekalni
dla tysięcy, dla milionów!